

11. *...in ...*

10. *...in ...*

9. *...in ...*

8. *...in ...*

7. *...in ...*

6. *...in ...*

5. *...in ...*

4. *...in ...*

20. *...in ...*

21. *...in ...*

22. *...in ...*

GS 1045

En mycket lustig W I S A,

Om
en gammal Karring, som oförmodeligen råfabe
i kamp med en stor Tjur på Garnföds Hed,
hvilken war wand att slänga Folk, och huru hon
resolwerade sig till att slängas med honom, och
tog det gamla ordspråk till hjälp, nemligen:
Mod gifwer Magt, alltså hafwer ordspråket
blifwit så mycket längre, nemligen: Mod gif-
wer Magt, sade Karringen som stån-
gas med Tjuren, och huru hon öfwerwant
sonom, så att han måste taga flykten åt Skogen,
och huru hon blef molesterad, af en hop Bonde-
Gossar, som anmodade henne att spå dem hwad
deras planeter innehålla.

Siunges som:
Huru lydlig är det Land, som alltid frid, &c.

Malmö 1828. Trykt i Berlingska Boktryckeriet.

'avqung
 hui yd avlagh pC 'ouj hui yd vuvz
 aC 'avunni vaoy vaivog pC 'oib m
 iay vaivog aC 'vayp vapvar mofy
 ufe 'mD na avm iC 'vay mui qob
 iaym uos 'nu vduym aayai apC

61

'avunni
 hui uabui uos 'iag i mair vuvz
 mC 'ay uoyuaj uiou mC 'iag uabui
 -aayp hof 'uunni i ay mof na aq
 qoy vaivog ym uabui 'uunni ay
 uabui pC 'mC uaqay mC ay mC

81

'ay vaoy vuvz C 'mC aqduy na uoy
 pC 'ay vabyu i muiC 'ay uoyu hof
 aayp 'ayp ay oay yd na uos 'mC
 -uayp mC nu ay 'vay aqom i ay
 uos 'mC hof pC huiayp uos

71

'uoydoy
 na hui 'avai uayui uoy uoy 'uoy
 hui uoy ayuy pC 'vay yd hof hui
 -vay pC 'uunni aayp mC mC uoy
 'vay hui i uoy poy uos 'uunni avai
 uoyu uoy 'iay na pC ay uoy uoy

91

12.

Så sant jag heter Mätta, Kan jag
 två sålar få, Utas hans breda fläta,
 Fast om han balar så, Kan komma
 mig till nytta, För mina gamla skor,
 Som står uti den hytta, Der som
 Mor Mätta bor.

13.

Det är ej goda råd, Sig länge re-
 solvera, Jag ser här ingen vrå, Jag
 kan mig retirera, Utan de samma ord,
 Min Moder hafver sagt, Det lärde
 hon min broder, Att modet gifver
 magt.

14.

Den Rarring var all lerd, Och
 blef i modet lerd, Hon kastar på den
 parck, Sin påse och sin läpp, Rarring-
 gen sade hurå, Och roppte uti gemår,
 Det skalbra uti Lurås, Ett berg som
 låg der när.

15.

Den Tjuren grym och lös, Han ref
 i jorden skrammor, Rarringen ref upp
 mås Med sina tio rammer, De vråla
 begge två, Som woro björnar tre,
 Rarringen hon gick på, Och Tjuren
 sprang på sne.

1.

Det hände på en dag, Då solen stod
 i högden, En Rarring lam och swag,
 Hon gick sig ut på bygden, Hon efter
 brödet gick, Hon bar sitt pick och pack
 Och hvar hon något fick, Der sade
 hon stor tack.

2.

Hon gick förntan skor, Öfver den
 gröna hede, Väl trettio sköna skor,
 De gingo der i bete, Ibland de sköna
 skor, Der gick ett Kreatur, Som var
 väl wuren stor, Ett Best som var
 en Tjur.

3.

Den Tjuren han var grå, Begynte
 strart att bänga; Ty alla de han såg,
 Dem var han wan att stänga, Rar-
 ringen roppte: Gud, Hvad skall jag nu
 påfinna, Här ser det illa ut, Om se-
 ger till att vinna.